

Co? V HLUŠOVICÍCH

Z OBSAHU

Ze života obce	1
Ulice v Hlušovicích – soutěž	1
Nový rozpočet na rok 2008	2
Ročenka	2
Obecní poplatky	2
Zpráva sociální komise Hlušovice ...	3
Volejbal v Hlušovicích.....	3
Akce v Hlušovicích	3
Ze sportovních a kulturních akcí	3
Dětský koutek „Skřítek“.....	4
Velikonoční zvyky	5
Z klubu hlušovických seniorů	5
Z kroniky obce Hlušovice	6
(včetně článku Ing. Tomáše Látala)	
Jak je neznáte	8
Počteníčko	11

Přílohy: Přehled plánovaných akcí včetně
výtvarných dílniček

Vyšla první ročenka!
(bližší informace na straně 2)

ZE ŽIVOTA OBCE

JAK POJMENUJEME ULICE V HLUŠOVICÍCH ?

Naše obec se rychle rozrůstá, přibývá obyvatel, domů, také ulic a prostranství, zatím bezejmenných. Obtížně už dnes vysvětlujeme cizinci, kde najde v obci rodinu, osobu, kterou hledá, protože už se dnes neznáme všichni podle jména, jak k tomu bylo v původní malé obci. Nepomáhají už ani domovní čísla, je jich už příliš mnoho. Logicky se tedy začínají ozývat otázky našich občanů, kdy a jak přistoupíme k pojmenování hlušovických ulic. Chtěli jsme původně začít s názvy ulic u nově připravovaných, budovaných ulic a ke stávajícím částem se vrátit později, postupně. Mohli jsme tím časově rozložit jednu nepříjemnost, která je s pojmenováním stávajících ulic spojena a to výměnu celé řady dokladů a listin občanů. Jde v podstatě o změnu adresy. Zjistili jsme však, že tudy cesta nevede. Ulice musí být pojmenovány v celé obci najednou. Odkládání křtu ulic vede pouze k tomu, že se problém bude dotýkat čím dál většího počtu obyvatel.

Tak tedy do toho !

Obec má v současné době asi 15 ulic a území, které by mohly dostat jméno. Je řada možností jak ulice pojmenovat :

- podle místních názvů (Záhumenní, Loučky, ...)
- podle směřování ulic (Hlavní, Nádražní, Loděnická, Severní, ...)
- podle významných osobností – zde množství významných postav světových, národních – vědců, umělců, ..., politiků (opatrně však, ti by měli mít lhůtu použitelnosti delší než 100 let, aby se ulice nemusely přejmenovávat), lépe možná osobností spojených s Hlušovicemi (hrabě Pötting, generál Gladkov),
- podle značení některých amerických měst (2. jižní, 4. severozápadní, ...), v tom případě bychom byli asi v Evropě první, kdo by toto značení použil,
- lehce romanticky podle názvů rostlinstva (Akátová, Kaštanová, Karafiátová, ...),
- kombinací všech výše uvedených a spousty dalších neuvedených.

Pokračování ze strany 1

O názvech ulic rozhoduje, podle zákona o obcích, zastupitelstvo obce. Zastupitelstvo samozřejmě zajímají názory občanů a proto vyzývá všechny občany, kteří o to mají zájem, aby své návrhy písemně dodali na obecní úřad osobně, poštou, do poštovní schránky úřadu, nebo na e-mailovou adresu obce - podatelna@obeclusovice.cz.

Lhůta pro podávání návrhů je do konce měsíce června 2008.

Ing. Augustin Gec, starosta

ROZPOČET ROKU 2008

Rozpočet roku 2008 byl zastupitelstvem obce schválen s vyrovnanými stranami příjmu i výdajů ve výši 6.024.900 Kč. Rozpočet byl řádně zveřejněn, je k dispozici na www stránkách obce. Uvádím zde proto jen některé zajímavé údaje rozpočtu.

Ve srovnání s minulými lety se zvýšila jeho příjmová stránka. Zvýšený objem finančních prostředků obce ve srovnání s minulým rokem vychází z těchto předpokladů (zhruba) :

Zvýšený počet obyvatel	+ 400.000 Kč
Zvýšený příjem z titulu nového rozpočtového určení daní	+ 112.000 Kč
Celá daň z nemovitostí (původně pouze cca 30 % část)	+ 500.000 Kč
Zůstatek z r. 2007	722.000 Kč

S využitím tohoto zvýšeného příjmu schválilo zastupitelstvo navrhované investice roku 2008 :

Komunikace v západní části obce (k pískovně)	1.500.000 Kč
Dokončení chodníku Loučky	600.000 Kč
Hygienické zařízení MŠ	180.000 Kč
Oprava pomníku RA	50.000 Kč
Výsadby zeleně	75.000 Kč
Rekonstrukce rybníku	80.000 Kč
Nový územní plán obce	400.000 Kč

K doplnění finančních zdrojů na realizaci těchto záměrů požádala obec zatím o tyto dotace :

Dotace Programu obnovy venkova	
- komunikace	500.000 Kč
Dotace OPŽP - 6.5. Podpora regenerace urbanizované krajiny	
- výsadby zeleně	350.000 Kč
Dotace „Obnova staveb drobné architektury“	
- oprava pomníku	40.000 Kč.

Zatím neúspěšně se snažíme získat dotaci na potřebnou rekonstrukci rybníku v obci.

Ing. Augustin Gec, starosta

ROČENKA OBCE HLUŠOVICE 2008

Koncem února 2008 vyšla Ročenka obec Hlušovice, která obsahuje řadu zajímavých a potřebných informací:

- důležité informace o obci
- statistika obyvatel obce
- obecní poplatky pro rok 2008
- společenskou kroniku
- významné kulturní a sportovní události v 2007
- informace o zařízeních v obci (mateřská školka, hřiště, Společenský dům, klubovna, knihovna, hřbitov)
- přehled spolků, klubů a jiných zájmových organizací v obci (Klub seniorů, Oddíl malé kopané, Spolek žen)
- informace o Základní škole a Mateřské škole v Bohuňovicích
- informace o Centru zdraví v Bohuňovicích
- informace o službách pobočky České pošty v Bohuňovicích
- důležitá telefonní čísla
- připomenutí významných dnů

Tato ročenka vznikla díky řadě dobrovolných autorů a pár sponzorů, kteří pochopili význam takovéto ročenky a uvěřili v ní své reklamy.

Ročenku je možno zakoupit na **Obecní úřadě v Hlušovicích** za symbolickou cenu 5,- Kč/ks. Pokud tak učiníte, nejen že získáte řadu důležitých a užitečných informací v jedné kupě, ale i pomůžete zajistit zajímavější program na Letní slavnost v Hlušovicích, která je plánovaná na 21.6.2008. Tak neváhejte!

Jaroslava Zaccpalová

OBECNÍ POPLATKY PRO ROK 2008

Stočné na 1 osobu	690,- Kč
Komunální odpad na 1 osobu	400,- Kč
Poplatek za prvního psa	200,- Kč
a za každého dalšího psa	400,- Kč
Poplatek za prvního psa (poživatel důchodu)...	100,- Kč
a za každého dalšího psa	200,- Kč

Poplatky lze zaplatit hotově přímo na Obecním úřadě v Hlušovicích, anebo bezhotovostním převodem na **číslo účtu: 4070001664/6800** (v minulém čísle bylo v příloze chybně uvedené toto číslo účtu – omlouváme se), variabilní symbol: **číslo popisné**

ZPRÁVA SOCIÁLNÍ KOMISE HLUŠOVICE

Narození dítěte:

Slouková Tereza, Bartoníková Adéla, Kolář David, Zbořilová Soňa, Herentínová Julie, Stach František, Pospíšilová Alena

Výročí:

Leden	Chytil Otakar	70 let
	Novotná Helena	70 let
Únor	Tischlerová Olga	60 let
	Ondřej Pavel	60 let
	Rubišarová Helena	60 let
	Strnad Čeněk	80 let
Březen	Stehlíková Jaroslava	50 let
	Borovský Vlastimil	50 let
	Duba Vojtěch	55 let
	Sklenář Antonín	60 let
	Koňárek Tomáš	60 let
	Neplechová Věra	80 let
	Dudková Jarmila	80 let

Všem narozeným a jubilantům blahopřejeme. Osmdesátníkům sociální komise popřála dárkovým balíčkem.

POZVÁNKA

Dne 26. dubna 2008 ve Společenském domě v Hlušovicích bude vítání nových občánek Hlušovic. Jsou to tito občanci: Slouková Tereza, Bartoníková Adéla, Kolář David, Zbořilová Soňa, Herentínová Julie, Stach František, Pospíšilová Alena

Za sociální komisi Hradilová Marie

VOLEJBAL V HLUŠOVICÍCH

Jaro již nám opět klepe na dveře a s oteplováním se počasím bude zahájen druhý ročník volejbalu v Hlušovicích pro nadšence z řad amatérů, profesionálů i začátečníků – každý se může zúčastnit. Hrát se bude jako již tradičně na betonovém hřišti, v den, na kterém se dohodneme.

Sledujte stránky <http://volejbal.adamovsky.eu>, kde se dozvíte bližší informace a kde bude v nejbližších dnech uveřejněna anketa, který den v týdnu se bude hrát. Stávající registrovaní hráči dostanou informace i na své emailové adresy, noví hráči mohou zaregistrovat svou emailovou adresu (pro získávání novinek) na výše zmíněných stránkách, nebo můžou psát rovnou na volejbal@adamovsky.eu.

Vybrání hráči se budou moci zúčastnit volejbalového turnaje **Kyblíkcup** (bližší informace na internetové adrese: <http://kyblíkcup.kotvice.cz>), který se koná každoročně v srpnu ve Studénce a možná se nějaký turnaj (nebo přátelský zápas) uskuteční i u nás v Hlušovicích.

Těšíme se opět na staré známe i na nové hráče.

Pavel Adamovský

Akce v Hlušovicích: 01-03/2008

AKCE „Z“ ZAHRADE

Po teplém lednu a první půlce února jsme se probudili v sobotu 16.2. do pravého zimního počasí. Venku mrzlo, padal sníh, fičel ledový nárazový vítr. A to byla plánovaná čistka v kostelní zahradě. Po osmé už sice svítilo slunko, zima ale byla nepříjemná. Procházela jsem sama kostelní zahradou a když přišla paní Zápražná a dvě dívky, poslala jsem je domů. Pak se začali scházet. Muži, ženy, celé rodiny bez rozdílu věku, vzdělání, politické a náboženské příslušnosti. A nepřišli s prázdnou. Přinesli si sekyrky, pilky, motorové pily, mačetu i zahradnické nůžky. A nejen to. Ženy napekly makové, povídkové, tvarohové buchty, kakaové zákusky, navařily horký čaj do termosek. Na žízeň bylo i pivo, proti zimě rum i slivovice.

Schůdky u kostela se proměnily v jeden společný piknik. Když pan Dušek přivezl štěpkovač od pana Sudolského, začaly zpívat pily. Rychle mizely staré, proschlé bezy, přerostlé lísky, náletové křoviny i přestálé, prohnílé stromy. Porazili i pěknou tujku, ta ale hrozila vyvrácením do dvora mateřské školky. Pilné ruce osekávaly silnější větve a zbytek přibližovaly k drtiči. Jak přibývalo hodin, zahrada se prosvětlovala. Kostel je teď vidět už od silnice. Na některé brigádníky čekalo překvapení. Po odstranění přerostlých lísek a náletových křovin se před nimi objevila pietní kaplička nad hrobem zakladatelů kostela – manželů Benýškových. Když zvon zvonil poledne, byla před kostelem velká hromada větví. Muselo se pracovat dál. Buchty docházely, k chuti přišel i chléb se sádlem a cibulí. Nakonec toho měl dost i štěpkovač a odmítl dál pracovat. Většina byla už stejně uklizená, tak se zbytek pohrabal, umetl chodník a šlo se domů.

Účastnili se Adamovští, Dejmalovi, pan Friedecký, pan Gec, paní Kolářová, Kouřilovi, Kotyzovi, pan Nepožitek, paní Svačinková, Lorencovi, Škodovi, Vlachopulosovi. Přestože věděli, že za práci nedostanou odměnu, pilně pracovali,

Pokračování na straně 4

Pokračování ze strany 3

přinesli pohonné hmoty i občerstvení. Všem patří velké poděkování. Pracovali lidé ze staré zástavby i z nově postavených domků. Osobně mě potěšilo poznání, že lidé tu nechtějí jen pěkně bydlet, ale jsou ochotni se zapojit do společné práce.

Polovina zahrady je vyčištěna, věřím, že se dílo podaří dokončit. Ještě jednou děkuji a omlouvám se těm, kteří snad nebyli jmenováni. Pracovníků bylo více než 15 a byli rozptýleni po půlce zahrady.

Anežka Kouřilová

PRVNÍ REPREZENTAČNÍ PLES

Na tuto velkou událost v naší obci byla vytvořena úplně nová výzdoba Společenského domu. A to díky pomoci kulturní a sportovní komise a také díky ochotě a šikovnosti s nůžkami v ruce Lucie McMullin, Marcely

Stratilové a Denisy Andrésové z Louček, které neúnavně vystříhovaly postavičky z barevného kartonu. Určitě si všichni účastníci plesu všimli také nových závěsů, které zakoupila obec a ušila Lenka Kloboučková.

Samotný ples začal v sobotu 1. března ve 20:00 hodin. Po zaplnění téměř všech míst začal kulturní program, který zahájili svým předtančením v latinskoamerických tancích Lucie Benýšková a Adam Jendrůlek z tanečního klubu Olymp Olomouc z Olomouce. Tento pár na parketu vystřídala místní tanečnice Veronika Malá s partnerem Markem Kolářem z tanečního klubu DSP Kometa Brno, kteří zatančili standardní tance. Obojí bylo nádherné. Líbilo se i vystoupení mažoretok z Bohuňovic. Před půlnocí byla losovaná tombola s první cenou - dortem od paní Kouřilové.

Se skupinou Yantar, která hrála k tanci a posílení dobrým jídlem i pitím, o které se skvěle postaral oddíl malé kopané v Hlušovicích, se všichni dobře bavili až do rána.

Sylva Adamovská

MAŠKARNÍ KARNEVAL

V sobotu 8. března se v Kulturním domě začali kolem druhé hodiny odpoledne scházet rodiče s dětmi. Některé děti si přivedly i babičky a dědečky. A protože všichni přišli na maškarní karneval, nemohly chybět rozmanité masky. Děti, od devíti měsíců do tří let, ve svých maskách ledního medvídka, pejsků, trpaslíka, andílka, kuchařky, myslivce a dalších postaviček vypadaly velice roztomile. Byla radost se na ně dívat. Čtyř až

osmileté princezny nebo víly se tvářily vznešeně a snažily se tak i chovat. Před čtyř až dvanáctiletými vojáky, bandity, supermany, rytíři a jinými postavami se zbraní v ruce jsme však museli být napozoru, aby se těm nejmenším nic nestalo.

Když začala hrát hudba, nastal rej masek. Všechny se nám při promenádě ukázaly a také se do mikrofonu představily. Každé dítě v masce dostalo diplom s pěkným, ručně malovaným obrázkem a mohlo si na něj nechat dát razítko Dětského klubu Skřítek. Ten v naší obci od ledna sdružuje rodiče s dětmi, kteří jsou na mateřské dovolené.

Hudba hrála o stošest, ale místo tanečních krací jsme více viděli střílení, šermování, běhání, padání na zem. Škoda. I při takovém divočení si většina rodičů či prarodičů v klidu stačila vypít kafe, dát si víno a k tomu napečený domácí bufet.

Děti také nezahálely a našly si cestu k občerstvení. Lákala je spousta pamlsků i oblíbený párek v rohlíku. A penízky se utrácely i za lístky do tomboly, která byla bohatá. Na její losování všichni netrpělivě čekali. Po losování tomboly se však Kulturní dům rázem vyprázdnil. Hudba ještě hrála, ale nebylo pomalu už komu. Byl to rychlý a pro pořadatele poněkud rozpačitý závěr maškarního karnevalu. Tak příští rok s jiným karnevalovým programem a s trpělivějšími dětmi i rodiči na shledanou!

Markéta Dejmalová

DĚTSKÝ KOUTEK SKŘÍTEK

Od ledna se úspěšně rozběhl provoz dětského koutku v naší obci. Scházíme se 2x týdně a to ve středu a v pátek od 9:30 do 11:30 hodin. Přes léto se budeme scházet už jenom 1x týdně a to ve středu.

Od února jsme zajistily cvičení rodičů s dětmi pod vedením paní cvičitelky z olomouckého Čtyřlístku. Děti cvičí se šátky, balónky, s padákem, na žíněnce a s dalšími pomůckami, kde se učí poznávat i barvy. Taky zpíváme a ťukáme přitom na ozvučná dřívka. Děti jsou pak odměněny kašpárkem Martínkem, který jim vždy přinese nějakou drobnou sladkost. Cvičení probíhá každou středu od 9:00 do 10:00 hodin a pokud bude ze strany maminek zájem, může pokračovat i přes léto a to třeba i venku na hřišti.

Díky dotaci z obce jsme zakoupily stoleček se slunečníkem a židličkami, hrad na schovávání a balónky. Ty jsme daly do bazénu a děti si v něm rády hrají. Přispěním jednoho z tatínků jsme zakoupily i krásné dětské koberce.

Děti, které chodí do koutku pravidelně, dostaly kartičky členů klubu Skřítek se jménem, ručně namalovaným logem a s razítkem. Na léto pro děti chystáme tričko s logem dětského koutku Skřítek.

Sylva Adamovská

VELIKONOČNÍ ZVYKY

Velikonoční zvyky již pomalu odchází. Takzvaná „Jedlička“, která přetrvala i za dob komunismu, letos už nebyla. Vypadá to, jakoby tento velikonoční zvyk v naší obci již skončil.

O letošních „klapačích“ se to ovšem říci nedá (zatím). Ve čtvrtek kluci začali klapat a vypadalo to, že jich bude docela dost. Na začátku bylo kolem 18-ti chlapců, jenže postupem času jejich řady řídly a na konci jich bylo už jen deset. Proč se tak stalo? Protože ti starší, takzvaní králové (nebo párovníci), mezi sebou nechtějí mladší klapače a všelijak jim to dávají najevo. Špatně klapnou, hned 20,- Kč strhnou, vyjdou špatnou nohou, opět peníze dolů a některým rovnou řeknou, ať vůbec nechodí. Takže mladší klapači (1.- 3.třída), kteří se na klapání těší celý rok, jsou během chvilky zklamaní a připravení o to první nadšení.

Ano, tohle se letos stalo některým našim nejmladším klapačům, kteří to ještě dělají pro radost a za drobný peníz na nějakou sladkost. Poslední dobou králové (někteří dlouho nechodili) mají už ty hodnoty zřejmě jiné, než ti nejmenší. Měli by se sejít aspoň týden dopředu a nacvičit si tedy klapání, měli by mít klíč k rozdělování peněz, měli by být u rozdělení všichni, kdo klapali, aby to bylo spravedlivé. A nedopadlo to jako letos, kdy zbylí klapači opravdu odešli jen s tím drobným penízem na sladkost a s nechutí pokračovat v této tradici. Ti, co párkrát odklapali a byli vyhozeni, nedostali vůbec nic – loni ještě ano. Pokud klapání bude takto pokračovat dále v tomto duchu jako letos, bojím se, že příště bychom se klapačů nemuseli dočkat.

Za rodiče mladších klapačů: Jaroslav Hradil

**Akce v Hlušovicích
na duben až červen 2008**

v příloze !

Z klubu hlušovických seniorů

**Přijde jaro přijde, zase bude máj,
rozpuknou se ledy, zazelená háj...**

tento prostý motiv lidové písně, zkrášený radostnou melodií, jistě musel se zrodit, či snad vytrysknout v srdci autora, který zná tužby a pocity starší generace. Proto také náš klub seniorů se již tradičně schází na svých prvních posezeních v roce, v předjarním období na počátku měsíce března, ke společné oslavě příchodu jara a také oslavě svátku žen – MDŽ. Ano, vždyť oba důvody spojuje mnoho společného – krásy, radost, pohoda a nadějně očekávání. Abychom byli upřímní a spravedliví, nesmíme také zapomenout na důstojné rozloučení se se zimou, protože po necelém roce budeme ji opět vítat v pohodovém očekávání radostných, štědrých a bílých svátků.

Z těchto důvodů jsme se tedy opět všichni sešli v pátek dne 7. března t.r. ve 14.00 hodin v sále Společenského domu naší obce. Prvořadým bodem jednání byla zpráva předsedkyně klubu paní Marie Hradilové o plánu činnosti v nastávajícím čase. Další, zábavný program, se odvíjel standartním způsobem a snad i pořadím – hudba, tanec, zpěv v podání Dolanky, tombola, občerstvení, atd. Nelze také opomenout skutečnost, že kulturní úvod posezení patřil tentokrát souboru mažoretek z chvalkovického Domova důchodců, který tak zastoupil vystoupení dětí naší mateřské školky. Mažoretky, byť letité, předvedly ve svém krátkém vystoupení hodnotnou ukázkou dobré snahy a vůle, obdivuhodného pohybu, ladnosti, radosti i půvabu, které mohou být stejně tak příkladem jako výzvou.. A nemusí být jen výhradou, možností, ani předností mládí.

K navýšení aktivity a soužití členů klubu napomůže v tomto roce také nová klubovna. Pro naše členy, v současném režimu jejího využívání, je k dispozici ve dvou půldnech a to každou první a třetí středu v měsíci v odpoledních hodinách. Jak zábavná, hravá, přitažlivá a populární budou tato odpolední setkání, ukáže čas. Jistě bude záležet na podnětných nápadech, návrzích a požadavcích a iniciativním přístupu všech zájemců – účastníků. Mohou to být různé vzdělávací přednášky, besedy se zajímavými osobnostmi, hudební ukázky, besedy nad knihami, hravá odpoledne s využitím karet, šachových a jiných stolních her. Každý dobrý nápad – návrh bude vítán, abychom se v příštích vydáních našeho obecního zpravodaje mohli pochlubit svou úspěšnou kreativitou.

Pokračování na straně 6

Pokračování ze strany 5

Díky paní Adamovské, která nám fotograficky zdokumentovala naše poslední dvě posezení, můžeme dnes ukázat aspoň dva dokumentární záběry:

- a) Předsedkyně klubu paní Marie Hradilová při řízení oficiálního jednání.

- b) Manželé Jaroslava a Václava Herentinovi patří mezi zakládající a nejstarší členy klubu, vždy s dobrou náladou, úsměvem a trvalým zájmem o společenské dění.

Zdeněk Malének

Z Kroniky obce Hlušovice

Níže uvedený článek je pouhým stručnějším výtahem z Kroniky obce Hlušovice, bez komentářů a historického hodnocení.

A tak šel čas

Kronika naší obce byla vedena pouze do r. 1974. A tak se ještě podíváme na zbývající dvě léta, která máme zaznamenaná.

V r. 1972 se činnost MNV i nadále zaměřovala na zlepšení životního prostředí v obci. Pokračovalo se v dokončování chodníků v obci, byly prováděny opravy komunikací a položena kanalizace u trati v délce 250m. Většina akcí probíhala v rámci „Akce Z“ a naši občané tu odpracovali téměř 3 tis. brigádnických hodin. Hodnota díla byla tehdy asi 750 tis. Kčs.

MNV kromě svých 8 veřejných zasedání uspořádal také slavnostní oslavy MDŽ, kterých se zúčastnilo 48 žen. Dále to byly oslavy Mezinárodního dne dětí s bohatým programem. Velkou podívanou předvedli hasiči z Farmakonu a ukázali hašení ohně vodou i pěnou. Některé odvážnější děti si to mohly zkusit i samy. V květnu 1972 byla v obci založena mládežnická organizace SSM a jejím prvním předsedou byl J. Zatloukal.

Hlavní událostí roku však byly oslavy 100 letého výročí založení školy, spojené se sjezdem rodáků. Tehdy se sešlo téměř 800 návštěvníků. Detaily oslav, bohužel, nejsou v kronice zaznamenány, ale pamětníci a rodáci si jistě vzpomenou.

Při této příležitosti bych ráda znovu připomněla něco z historie naší školy. Zvláštní je už to, že v minulosti obvykle každá obec nejdříve postavila kostel a pak školu. U nás tomu bylo naopak. První písemná zmínka o výuce dětí v Hlušovicích je z r. 1811. Tehdy měla obec 182 obyvatel. Vyučoval ten, kdo uměl číst a psát a vyučoval ve svém domku. Později se vyučovalo ve výměncích domků č. 10 a 27. V r.1824 byla vystavěna na dolním konci vesnice chaloupka č. 31, která sloužila jako škola. Zde měl svou světničku i učitel. Vyučovalo se zde až do roku 1872 ! Téhož roku byla postavena škola (č. 36), tehdy za obnos 6 872 zlatých. Od r. 1858 chodily děti i do Bohuňovic, ale výuka byla nestálá, nepravidelná. Povinná školní docházka byla nařízena až od r. 1869. V roce 1889 škola vyhořela (zapálil ji blesk) a všechny památky a zápisy shořely. Byla však rychle opravena a na obecní náklady opatřena hromosvodem – prvním v naší obci. Tak po různých úpravách vydržela celých 100 let. Generální rekonstrukce a modernizace byla provedena až v r. 1985 a díky obětavosti občanů pod odborným vedením p. Miroslava Sehnala – byla dokončena v r. 1988.

Tolik historie naší školy, ale jen v krátkosti. Mnoho bychom se mohli ještě dovědět z farního archivu, kde jsou záznamy učitelů od r. 1821, také existuje „Kniha pilných a mravných žáků“ z r. 1864 a další záznamy. Kronika také uvádí, že v r. 1972 měla obec Hlušovice 290 občanů. Během roku přibyl další nový dům manželů Krejčích. Také se narodily 4 děti a na věčný odpočinek odešlo 5 spoluobčanů. Byli to: Králová Antonie, Šuba Adolf, Hudec Rudolf, Benýšková Frant. a Procházková Františka.

Tím záznamy roku 1972 končí.

Božena Illová

Tak čas nešel...

Rolníci vedení místní ikonou socialistického zemědělství zvesela orají lány patřící všem, místní občané obětavě budují stavby ve veřejném zájmu na vsi, 92-letá stařenka Procházková radostně běží k volební urně, příslušník VB zdvořile nabádá občany k ostražitosti, děti s rudými šátky ukázněně nacvičují zdravici na schůzi místní komunistické buňky. Řečeno se Zdeňkem Svěrákem: „Stěrače stírají, ostříkovače ostříkují“. Jaký to však omyl...!

V čísle 4/2007 občasníku „Co v Hlušovicích?“ lze nalézt další díl nekonečného seriálu „TAK ŠEL ČAS...“ z pera paní Boženy Illové, tentokrát věnovaný roku 1971. Vzhledem k tomu, že časopis je veřejnou platformou podporovanou obcí Hlušovice, nelze dále mlčet ke skutečnostem, které jsou uváděny v rámci této pitoreskní ságy. Autorka paní Illová, možná inspirovaná rámcem totalitního rozhlasového seriálu „Jak se máte, Vondrovi?“, předkládá čtenářům již řadu měsíců neuvěřitelně zkreslený obraz totalitní společnosti a „laskavého“ života v ní.

Znepokojující jsou rádobý morální apely typu „všechny práce, a jak je vidět nebylo jich málo, byly provedeny občany naší obce, což se bude naší mladé generaci zdát možná neuvěřitelné“. Jednak jsem velmi rád, že nejsem „naše mladá generace paní Illové“, jednak podotýkám, že ta příslovečná *dnešní mladá generace* je právě přímým produktem těchto strnulých, šedivých a ve lži prožitých let. Je historickým faktem, že řada z těch, kteří tak „radostně“ tři roky po okupaci Československa adaptovali v obecním zájmu *kůlnu vedle požární zbrojnice* či *etážové topení v budově MNV*, byli k tomu skrytě nuceni podmínkami života v tehdejší čerstvě normalizované společnosti výměnou za všemožné výhody, dobré posudky, přijetí dětí do škol a množství dalších výhod, které socialistický režim s podporou tanků svým občanům nabízel.

Nezapomínejme, že v létech, která aktuálně přibarvuje na růžovo paní Illová, byl zcela potlačen jakýkoliv spolkový život nově se probudivší koncem šedesátých let minulého století. Nezapomínejme, že děti mohly být organizovány pouze v tzv. jednotné mládežnické organizaci. Nezapomínejme, že byla podstatně utlumena činnost církví a náboženských společností, kterým navíc totalitní moc dávala tzv. státní souhlas, např. k výkonu kněžské služby. V neposlední řadě nezapomínejme, že byly neprodyšně uzavřeny státní hranice a pokus o jejich tzv. ilegální přechod byl důvodem k mnohaletým trestům odnětí svobody.

Dále vůbec nerozumím tomu, jak může být cílená instalace lidí otevřeně tehdy kolaborujících s režimem dnes označována slovem *volby*. Právě zvláště „volby“ v roce 1971 byly manifestační podporou normalizačního režimu a utvrzením nastoleného trendu normalizace v městech a obcích. Jako vždy předtím byla nabízena pouze tzv. jednotná kandidátka Národní

fronty a hlasovalo se toliko aklamačně, věrno zásadám Klementa Gottwalda zavedeným při volbách v květnu 1948 pro potvrzení limitně stoprocentní podpory režimu. Lidé takto volení se dnes opravdu mají co chlubit, že byli součástí těchto neuvěřitelných komedií a manipulací režimu, potažmo celého soukolí totalitní moci...

Obsahově velmi plochý seriál „TAK ŠEL ČAS...“ vidím také jako neúctu ke všem těm, kteří se v rámci podmínek života v normalizované společnosti nikdy neshrbili, nekolaborovali, nevolili, byli připraveni o vlastní půdu či další majetek, byli vězněni pro své přesvědčení, omezováni ve svém zaměstnání, studiu, víře.

Závěrem jen podotýkám, že zveřejňování podobných informací, bez náležitého vysvětlení a objektivních historických komentářů, považuji za ostudné, nevyvážené, navíc, např. pro dnešní školou povinné děti, značně nebezpečné. Závěry, které si může z díkce článku udělat historicky málo informovaný čtenář, jsou velmi zkreslené a zavádějící. Prezentace historie, již jsme přes články „TAK ŠEL ČAS...“ svědky, je spíše důkazem toho, že čas se v některých myslích zastavil. Bohužel asi nadobro.

Ing. Tomáš Látal

Osobní reakce paní Illové

Chtěla bych p. Látalovi sdělit, že se hluboce mylím, protože já ve svých článcích p o u z e opisuji či vypisuji děje a události z hlušovické kroniky, sepsané postupně pěti místními kronikáři. Neznamena to, že zde prezentuji svůj politický či jiný názor na dění v obci a také nejsem historik, abych komentovala a posuzovala minulý režim v celostátním kontextu. Toto mi nepřísluší! Rovněž nemohu měnit nebo zkreslovat záznamy z kroniky, které jsou pochopitelně obrázkem minulé doby. Pokud toto ode mne Ing. Látal očekával – nemohu vyhovět!

Vyjádření redakční rady k článku Tomáše Látal

Seriál článků „A tak šel čas“ vychází v našem čtvrtletníku po 12 let, od začátku jeho vydávání. Jeho účelem bylo seznámit čtenáře s obsahem Kroniky obce Hlušovice. Kronika mohla být kopírována v plném znění, zabrala by však hodně místa a tak byla pověřena paní B. Illová pořizováním stručnějších výtahů, bez komentářů či historického hodnocení kteréhokoliv období. Zápisy v kronikách se nemění se změnami režimů, zůstávají historickým dokumentem i když se nemusí dalším generacím líbit. Jsou obrazem své doby.

Bylo možná naší chybou, že jsme toto vysvětlení neuváděli pod každým článkem seriálu zejména pro ty, kteří se k jejich čtení dostali až později a neznají tak souvislosti. Za to se omlouváme. Obviňování paní Illové z autorství těchto zápisů se tak stalo spíše urážkou. Stačilo velmi málo – ověřit si skutečnosti.

Jak je neznáte

Vážení čtenáři našeho časopisu,

naše obec se rozšiřuje. Potkáváme nové a nové tváře. Ano, už je to tak. Anonymita sídlíšť se prozatím jen pomalinku vkrádá i do naší vesnice. Naštěstí této nepřátelské anonymitě se můžeme postavit. Parta nadšenců naprosto bez nároku na nějaké výhody či odměny tu pořádá různé sportovní, kulturní a společenské akce ve snaze navázat na pospolitost, která tu byla dříve. I díky těmto lidem naše vesnice začíná být atraktivní a nějak se tu začínáme víc znát. Není to lehké. Ne vše se vydaří, jak bychom chtěli. A proč také nepřiznat, i v naší vesnici jsou nevyřešené spory, dlouholetá nepřátelství atd.

Abychom trochu ohlédli hroty, abychom se trochu vzájemně přiblížili, rozhodla se redakční rada, že znovu zařadí do obecního časopisu rozhovory se zajímavými osobnostmi naší vesnice. Nejde však o to, abychom je oslavovali, nebo ukazovali nějaké jejich odvrácené strany. Jde nám o to, abychom je představili jako obyčejné lidi, kteří mají své koníčky, zájmy, svůj životní příběh. A třeba najednou zjistíme, že ten či onen je vlastně někdo úplně jiný a že nám může být i něčím blízký. A třeba taky ne. Toto rozhodnutí je jen na každém z nás.

Většinou takové série článků začínají těmi, kteří jsou vidět nejvíce. Ani my nevybočíme z této osvědčené praxe a jako první osobnost byl vybrán dlouholetý starosta naší obce Ing. Augustin Gec.

ROZHOVOR

Já musím čtenářům na Tebe prozradit, že ač si byl nadšen myšlenkou znovu zavést rubriku o našich významných současících, byl jsi viditelně zaražen návrhem redakční rady, že tou první dotazovanou osobou bys měl být Ty, jako starosta naší obce. Bránil ses slovy: „Nechci, aby se tu pěstoval nějaký můj kult osobností!“. Museli jsme Tě prakticky přehlasovat. Ty asi nepatříš mezi ty, jejímž největším životním štěstím je se ocitnout na první stránce nějakého časopisu, že? Jak se vůbec stavíš ke kultu osobností?

AG: Nejsem přítelem takových nějakých dohadů o zásluhy atd.

Patříš k tzv. starousedlíkům této vesnice. Jak se říká, žiješ tu odjakživa. Kdy vůbec přišli Tví předkové do této vesnice? Víš to?

AG: Moje rodina sem přišla koncem 19. století, kdy se můj praděd, František Gec, přičlenil na grunt č. 1. Vzal si Anežku Kouřilovou, měli spolu 7 dětí.

Jistě si tu zažil spoustu změn a proměn. Která z těch proměn byla pro Hlušovice jako obec nejlepší? A která nejsmutnější?

AG: Nejsmutnější byla ta, kdy obec Hlušovice byla v roce 1974 zrušena jako samostatná obec a byla přičleněna k Bohuňovicím, střediskové obci.

Stala se z ní tzv. " obec dočasného významu". Výsledkem bylo zastavení dalšího vývoje. Proto tu nebyla kanalizace, plynovod, vodovod, rodinné domy mohly stavět pouze lidé zaměstnaní v zemědělství. Obec začala stárnout a počet obyvatel postupně klesal, ještě po roce 1990 až k 264 obyvatelům.

Za nejlepší období naší vesnice považuji proměnu, kterou obec Hlušovice prochází v současnosti. Tato proměna započala už v roce 1991, kdy se Hlušovice staly znovu samostatnou obcí. A mám velkou radost, že jsem se mohl na tom aktivně podílet.

Máš rád historii. Mohl bys velmi stručně říct něco velmi zajímavého z dávné minulosti naší obce?

AG: Místo na kterém se Hlušovice nachází je obydlené od pradávna. Nejstaršími svědectvími osídlení jsou nalezené předměty z doby kamenné (dláta, nože, jehlice, hroty oštěpů a šípů vyrobené z pazourků a kostí). Z doby bronzové pochází nález nádherné, velké bronzové spony. Bohaté a poměrně časté byly nálezy keramiky, zejména popelnic přímo v obci i na polích v okolí. I v územním plánu obce je označeno území mezi železniční tratí a hřbitovem jako oblast archeologických nálezů.

Z psané historie obce máme, od první zprávy z roku 1271, zatím spíše heslovité informace. Proto se v současné době snažíme za pomoci historika Dr. Pospěcha o zpracování podrobnější historie obce, kterou bychom rádi vydali v podobě knižní publikace.

Vraťme se k současnosti a k Tvému povolání. Kdy ses vůbec rozhodl, že budeš projektantem a co Tě k tomu vedlo?

AG: To jsem se nerozhodl. To byla shoda okolností. Po dokončení školy (mechanizační fakultu Vysoké školy zemědělské v Praze) jsem nastoupil na umístěnku v STS Opava jako mistr opravárenských služeb. Rád cestuji a objevila se příležitost jet podívat do Velké Británie. Tehdy bylo k takové cestě směrem na západ potřeba souhlasu závodní organizace KSČ. Soudruh ředitel mi sdělil nesouhlas s takovou cestou a tak jsem se rozhodl z STS Opava odejít. Nastoupil jsem v Agroprojektu Opava jako projektant technolog. (Do Británie jsem jel a vrátil jsem se). Později jsme se přestěhovali blíž k domovu a pokračoval v zaměstnání v Agroprojektu Olomouc.

Pokračování ze strany 8

Jak se dnes daří projektantům?

AG: Děkuji. Dobře. Po roce 1989 jsme založili projektové sdružení AGP Olomouc složené ze 3 ateliérů - pozemních staveb, vodohospodářských staveb a plynárenských staveb. Celkem 50 lidí. Naší koncepcí bylo udržet v provozu velkou projektovou firmu, která bude schopná zpracovávat velké zakázky. To se nám povedlo. V současné době má můj atelier pozemních staveb, který s kolegou provozujeme, 15 spolupracovníků. K tomu celý tým spolupracujících specializovaných firem. Naše projektová kapacita má objem 25 – 30 mil. Kč na rok. Převážná část kapacity je orientovaná na zahraniční klientelu, kterým jsme pomohli zatím s výstavbou 10 nových závodů na zelené louce. K nejnámějším našim zákazníkům patří německá firma Miele se závodem na pračky a myčky v Uničově, dánská firma Bang & Olufsen v Kopřivnici (elektronika), americký koncern Ingersoll-Rand, pro který jsme připravili závod na jehlová ložiska v Olomouci, vzduchové kompresory v Uničově a nakládače Bobcat v Dobříši. V současné dokončujeme rozšíření a rekonstrukci závodu Mora Aerospace pro americkou firmu Honeywell (letecký průmysl) v Hlubočkách a připravujeme další nové závody.

Tvé jméno je spojeno i se společností ORRERO a se sýrem Gran Moravia. Můžeš nám k tomu něco říci?

AG: Původně jsme tento závod projektovali a měli jsme jej i dodat na klíč. Tehdejší český společník původní česko-italské společnosti ORRERO s.r.o. od smlouvy odstoupil, tak jsme koupili jeho obchodní podíl a závod dostavěli už jako společníci podniku. Zpracovatelská kapacita původního závodu v roce 1996 byla 12.000 l denně. Kapitalizací výnosů a bankovními úvěry jsme získávali prostředky na další rozšiřování závodu. Po sedmém rozšíření v loňském roce máme dnes zpracovatelskou kapacitu 240 tis. l denně. Patříme k největším výrobcům sýru typu parmazán v Evropě. Tento sýr vyrábíme pod vlastní registrovanou značkou Gran Moravia. Kromě sýru vyrábíme také máslo, zahuštěnou syrovátku a syřeninu jako polotovar zpracovávaný v Itálii na další italské sýry - provolone, mozzarella. V letošním roce jsme začali vyrábět další italský sýr Asiago pressato pod vlastní značkou Verena.

Takže někteří Italové teď s chutí pojídají moravský sýr. To je velký úspěch. Kam všude už sýr Gran Moravia doputoval?

AG: Vyrábíme ročně asi 6.000 tun sýru Gran Moravia, 1.300 tun másla, 4.300 tun syrovátkového koncentrátu a 1.620 tun syřeniny a Vereny. Asi 95 % produkce sýru a másla se prodává do Itálie. Odtud

menší část putuje do Kanady, USA, Austrálie a dalších zemí světa.

Nedávno jsi se svými spolupracovníky otevřel obchod sýrů a vín v Olomouci. Mluvila jsem s několika lidmi, kteří si už něco koupili, a ti byli nadšeni. Jak k tomu došlo?

AG: Náš nový obchod se sýrem, který jsme otevřeli s panem primátorem města Olomouce dne 12.12.2007 ve 12 hod. 12 minut v Ostružnické ulici č. 12, slouží jednak jako prezentace naší firmy ORRERO a.s. a jednak jsme chtěli tímto způsobem přispět ke rozvoji sýrařské a vinařské kultury našeho regionu. Forma prodeje je u nás poněkud netradiční. Už při otevření dveří ucítíte vůni sýrů z Itálie, Francie a samozřejmě sýrů našich, skladovaných v původních velkých bochnících přímo v regálech, ze kterých si můžete nechat ukrojit díl podle vlastní chuti. Víno pochází z různých italských vinařských regionů. Sýry si můžete předem ochutnat. Víno však z provozních důvodů košťovat nedáváme, protože by se jenom košťovalo a košťovalo a košťovalo

Každý rok se vydáváš na kole po Evropě. Kde si už všude na kole byl? Co Tě na tomto způsobu objevování Evropy přitahuje?

AG: Cestování na kole je příjemný způsob volného cestování krajinou s bezprostředním kontaktem s její atmosférou, lidmi, vesnicemi, městy, zajímavými místy ať už doma, nebo v zahraničí.

Krátce po roce 1989 jsme se s rodinou projeli známou dunajskou cyklistickou cestou Donauradweg, na kterou jsem najeli v Linci, pokračovali do Vídně a dojeli do Bratislavy. Další prázdniny následovala voňavá Provence v jižní Francii, kopcovitá Korsika, sluncem spálená Sardinie, rozeklané pobřeží francouzské Bretaně, naposledy vloni jsme jezdili po cestách nejcyklističtější země Evropy, Nizozemí.

Slyšela jsem, že si byl i dále, než v Evropě. Můžeš nám trochu přiblížit tyto Tvé cesty?

AG: Vždycky jsem rád a hodně cestoval. Měl jsem štěstí i v minulém režimu. V Praze, kde jsem studoval, ta omezení cestování přece jen tak důsledně neplatila a tak jsem mohl trávit prázdniny na stavbách domků v severním Kazachstánu, na vinobraní ve francouzské Champagne, na žních v království dánském. No a po osmdesátém devátém se otevřel svět dokořán. Rychle se rozvíjel mezinárodní obchod a spolupráce a tak jsem absolvoval stovky cest po Evropě i mimo ni, pracovní i turisticky.

Pokračování na straně 10

Pokračování ze strany 9

Rád vzpomínám na dvouměsíční putování po Spojených státech amerických od východního pobřeží, přes americký středozápad až po nádherné národní parky při západním pobřeží. Další krásné zážitky mám z cest do Bolívie, Peru, Brazílie v Jižní Americe, nebo do Egypta, Libanonu, Sýrie, Jordánska na Středním východě, nebo z velmi zvláštního ostrova Islandu.

Co rád čteš?

AG: Teď už bohužel málo, většinou jen noviny. Z minulosti mi zbyla doma pěkná knihovna, doplňovaná většinou o vánocích, ke které se, jak doufám, zase vrátím.

Vím, že si v minulosti pořádal i koncerty v Klášterním hradisku. Co Tě k této myšlence přivedlo?

AG: S našimi italskými společníky podporujeme různé akce u nás i v Itálii. K nim patří i tyto koncerty v oválném opatském sále Klášterního hradiska. Další koncert se bude konat letos na podzim. V současné době jsme otevřeli výstavu významného Italského fotografa Rossana B. Maniscalchiho v Galerii G v Olomouci na Dolním náměstí, na kterou všechny srdečně zvú. V Itálii tradičně sponzorujeme srpnový hudební festival vážné hudby v Asiagu, na kterém zpíval i náš občan, sólista olomoucké opery, pan Vlado Zápražný.

Takže taky máš rád hudbu. Která patří mezi Tvé nejoblíbenější?

AG: Nemám nějak zvlášť vyhraněné preference. Rád poslouchám hudbu ve vznešeném prostředí chrámů. Z vážné hudby rád poslouchám hudbu Beethovenovu, taky Verdiho, Smetany. Zbožňuji hudbu varhanní. No ale v autě, kde nemám chrámové prostředí ani klid a soustředit se musím na něco úplně jiného, poslouchám co rozhlas dá.

Máš ještě nějaké další koníčky, o kterých jsme ještě nemluvili?

AG: Mým největším koníčkem už od mládí byla fotografie, výtvarná fotografie. Bohužel od začátku mého podnikání v roce 1990 jsem se jí už moc nevěnoval.

Jak vidno, nepatříš mezi lidi, kteří mají ruce složeny v klíně. Ač bys ses už vlastně mohl věnovat jen svým koníčkům. Umíš vůbec odpočívat?

AG: Asi bych se to měl už naučit.

Prozradíš nám něco na sebe, na co nejsi moc hrdý?

AG: Určitě je něco, na co bych neměl být hrdý. To nechám na svých oponentech.

Určitě i v Tvém životě si zažil pády, neúspěchy. Můžeš nám říci, kdy Ti bylo nejsmutnější?

AG: Nerad vzpomínám na své dětství v 50-tých letech. Můj otec hospodařil na jednom z největších statků v obci. Sotva stačil opravit válkou poničené hospodářství (a tím se zadlužit) postihla jeho podnikání kolektivizace. Ta začala v Hlušovicích hned v roce 1950. Můj táta byl místními komunisty zařazen v rámci „zostřujícího se třídního boje“ do kategorie „kulak“ se všemi k tomu náležejícími sankcemi, omezeními, diskriminací, vztaženými na celou rodinu. Nebyla to pro nás radostná doba. To by bylo ale delší povídání.

Máš nějakou vlastnost, kterou bys nejráději vůbec neměl?

AG: Určitě. Jsem například mnohem víc uzavřenější, než bych měl být.

A kterou vlastnost na ostatních vysloveně nesnášíš? A kterou naopak si nejvíce považuješ?

AG: Nejspíš blbce, sobce, lakomce, závistivce a lenochy. Nejvíce vážím životních optimistů, lidí čínorodých, pracovitých a vynalézavých.

Co je vůbec pro Tebe v životě nejdůležitější?

AG: Má žena a moje velká rodina. A také přátelství.

Je něco, co se Ti ještě nespínilo? Čeho bys ještě v životě chtěl dosáhnout?

AG: Při troše zdraví a štěstí chci ještě nějaký čas pracovat, také dále cestovat, pak se vrátit ke svým zálibám.

Děkuji za rozhovor

Jaroslava Zaccpalová

Počteníčko

PTÁKEM ROKU 2008 JE – LARUS RIDIBUNDUS

Každým rokem bývá v rámci ochrany přírody – fauny, jmenován jeden druh z bohaté ptačí říše na tento titul. Záměrem tohoto zviditelnění je poukázat na vyjimečnost jeho charakteristického opeření, zpěvu, užitečnosti, rozšíření, případně jeho ohrožení v daných biotopech. Je tedy také vážným varováním pro celou lidskou společnost, před civilizačními tlaky, které v mnoha případech dovedly napáchat své ... Ano, každý tvor, každá rostlina, každý strom či keř má svou nezaměnitelnou krásu a své místo v krajině k tomu, aby příroda jako celek nám poskytovala uspokojení, krásu, vnímavý cit s tolerancí, ale také poučení s povinností její stálé ochrany.

Ale vraťme se k nadpisu tohoto článku. *Larus ridibundus* není žádné tajemné zaklínadlo či nadávka, ale je vědeckým názvem známého ptáka velikosti hrdličky, s dlouhými křídly, které mu dávají schopnost obratně a lehce létat. I když je označován za tažného, při dobrých potravních možnostech v zimním období, dovede snášet i mírné zimy. Protože se živí převážně živočišnou potravou, můžeme ho vidět na vodě lovit hmyz a malé rybky, na jaře pak na polích a loukách loví rozličné druhy hmyzu, měkkýše, červy apod. Velmi rádi doprovází traktory při orbě, aby na zoraných plochách nacházeli pestré a bohaté hodování. Nepohrdnou ani myší, ptačím mládětem a živočišnými druhy odpadních skládek. Hnízdí jednou v roce, na vejcích sedí střídavě oba rodiče / 21 – 24 dní /. V dubnu nalezneme v hníždě 3 vajíčka olivověhnědá, červenohnědá i jiných základních barev s bledě modrými skvrnami. Zbarvení je u obou pohlaví stejné – základní barva je bílá, hlava černohnědá, křídla a hřbet jsou šedá. Ozývá se charakteristickým hlasitým voláním „klijé, klijé“.

A jsme u poslední otázky, jaké má tento opeřenec české jméno? *Larus ridibundus* v češtině zní RACEK CHECHTAVÝ. Nevím proč zrovna chechtavý, když jeho hlas zdaleka nenapodobuje smích, tím méně lidský. Jedno přísloví praví: „Člověk je jediným tvorem, který se umí smát, i když má k tomu nejmenší důvod.“ Snad původ českého pojmenování byl ovlivněn názvy z jiných států. Tak například na Slovensku mu dali jméno Čajka smeživá, v Polsku zase mewa smeszka, v Německu Lachmöwe atd. Je skutečností, že tento druh nemá k chechtotu mnoho důvodů. Jeho populace se neustále snižuje v důsledku civilizačního tlaku na jeho životní prostředí, na čistotu vod, omezování jeho hnízdišť atd. Proto byl racek chechtavý zařazen mezi ohrožené druhy a k jeho propagaci i obhajobě byl povýšen na PTÁKA ROKU 2008. Jak jej poznáme a určíme? Je skutečností, že velice je podobný rybáku obecnému –

Sterna hirundo. Rybák je o málo menší než racek chechtavý a zbarvením jsou si velmi podobní. Markantním poznávacím rozlišením je tvar jejich ocasních per. Racek má zakončení ocasních per rovné, půlkruhovitě zaoblené, kdežto rybák, jako všechny druhy rybáků, má vidlicovitý chvost.

Lze si jen přát, aby zadaný titul pro ptáky roků byl volen pro jejich krásu, zpěv, vyjimečnost a jiné klady, kterými obohacují naši přírodu i každého z nás. Zadaný titul před jeho likvidací je jen posledním varováním a konstatováním.

Zdeněk Malének

JARO MYSLIVCŮ
František FEJFAR

*Až k tobě předjarím dopluje podvečer
vlahého vlání pod první hvězdou
bez černí havraní, bílých slz zimy
jdi hájemstvím skřivaní
nad čerstvou brázdou
a notuj si s nimi
kantátu jásavou
o jaru myslivci.*

*V něm námluvy nastanou
tetřevích krasavci
sluky jej opentlí
v girlandách letí
i březňáčci prokřehlí
mají se k světu.*

*Proud unáší ledy
zem slunci otvírá
nebesklíč bledý
když k jaru se prodírá
do srdcí myslivci
čas naději prostírá.*